

MICUL CREȘTIN

- publicație creștin ortodoxă a Școlii „Radu Stanian”
din Ploiești, an 4 nr.4, 2020 -



ISSN 2558 - 8907

ISSN - L 2558 - 8907



Fii ai satului românesc

Pr. Georgescu Ștefan

Născut în ziua de 24 mai a anului 1948, în familia Părintelui Niculae Georgescu și a soției acestuia, Victoria, a ascultat încă din copilărie de sfaturile înțelepte ale părinților săi.

Ca fiu de preot, și-a ajutat tatăl în îndeplinirea sarcinilor misionare, învățând cântările bisericești și deprinzându-se cu ceea ce reprezintă sfințenia slujirii preoțești. În Parohia Șotriile din Protopopiatul Câmpina, unde slujea tatăl său, a locuit o bună parte din copilăria sa, fiind înscris la Școala Generală din localitate. După încheierea studiilor primare și gimnaziale, a ales calea sfântă a pregătirii pentru preoție, urmând cursurile Seminarului Teologic din București între anii 1963 și 1968.

În ziua de 10 iulie 1975, a primit cu mare bucurie aprobarea numirii sale ca preot paroh la Parohia Secăria, Protopopiatul Câmpina; în data de 27 iulie 1975 a primit hirotonia întru preot în cadrul solemn al Catedralei Patriarhale din București, arhiereul slujitor fiind Preasfințitul Roman Ialomițeanul.

A fost cu adevărat un preot dedicat unei singure parohii și credincioșilor săi; ca dovadă a rămas la Secăria timp de 37 de ani ca preot paroh, fiind îmbisericit apoi tot aici în urma ieșirii sale la pensie în anul 2012.

Fire activă și întreprinzătoare, a restaurat în totalitate biserica parohială (subzidirea și reparațiile la nivelul pereților), inclusiv pictura murală. A refăcut în totalitate instalația electrică și a montat centrala termică pe lemne pentru încălzirea bisericii, dobândind și acte de proprietate pentru bunurile imobile. Pentru toate aceste realizări și efortul depus pe parcursul celor aproape patru decenii ca preot slujitor în această parohie, a primit în data de 18 septembrie 2011 a primit distincția de iconom cu prilejul resfințirii bisericii parohiale.

Preotul Ștefan Georgescu a fost un duhovnic înțelept, care și-a făcut datoria cu conștiințiozitate și a păstrat o relație vie și sinceră cu toți credincioșii, fiind respectat și apreciat.



Prof. Tocitu Florian

Stelian Tăbăraș

Prozator român, născut la 20 noiembrie 1939, în localitatea Secăria, Județul Prahova, -decedat la 24 septembrie 2009, București.

Din 1966 până în 2000 a fost redactor la Radiodifuziune, unde a realizat emisiunea Studioul de Poezie Radio și la Televiziune.

Între anii 1993 și 2000 a predat limba română la Viena și Copenhaga, în perioada 2000-2009, redactor asociat la revista "Luceafărul", iar din 2003 a susținut rubrica de cultură a săptămânalului "Curierul Atenei".



Opera:

Romane: Zilele cele scurte, 1981; Cumpenele, 1985; Filmare la două aparate, 1988; Loc deschis, 2004.

Nuvele: Atelierul de tatuaje, 2002; O să ne mai vedem, 2006; Week-end pe continent, 2008.

Memorii: Zile de retrăit, Editura Paralela 45, 2009

Literatură pentru copii: Motanul invizibil, împreună cu Grete Tartler, Editura Paralela 45, 2009.

„Născut pre-anul Războiului, sunt poate printre ultimii ce, din cauza copilăriei, a prins conștient, a ținut minte imaginile și ororile lui. Am înregistrat fără voia mea înmulțirea femeilor îndoliate, bombardamentele americane și nemțești, intrarea rușilor, seceta și foametea din 1946-1947” („Zile de retrăit”, de Stelian Tăbăraș, pag. 3, Editura „Paralela 45” – 2009). Din această carte postumă reiese cât se poate de clar că Stelian Tăbăraș a fost foarte marcat de copilăria petrecută în Secăria printre simboluri și eresuri (vezi căderea avionului din 18 august 1944, în muntele Steiasa, de unde sătenii au „cules” resturile de duraluminium, din care s-a turnat, mai apoi, „oale mari și cratițe pentru pomeni”).

Prof. Tocitu Florian

Învățătorul Gheorghe Stănescu

(4 mai 1857-1 ianuarie 1918)

Învățător, autodidact, ctitor de școală și „conducător” al elevilor săi din cătunul natal Scărișoara și Bărăști, comuna Cislău, județul Buzău, și-a dedicat întreaga viață învățării copiilor cât și a adulților prin cursuri pentru adulți, prelegeri sau conferințe.

Părinții săi **Stan al lui Badea** și **Bălașa** au fost țărani înstăriți. Gheorghe Stănescu a fost poreclit „Grecu”, căci conform legendei, ar fi rezultatul unei relații extraconjugale a mamei sale cu un negustor grec din Mizil.

A rămas orfan de tată la 13 ani, iar primele 5 clase le-a învățat în armată. Lăsat la vatră a preferat să-și adopte ca nume de familie **Stănescu** (de la prenumele tatălui Stan).

În anul 1890, Gheorghe Stănescu a deschis în sala mare a propriei case o școală primară mixtă de 3 clase în comuna Scărișoara, subordonată școlii de la Cislău (existentă din 1836). Recunoașterea oficială a școlii s-a petrecut abia la 1 aprilie 1859. Drept catedră de școală, învățătorul a folosit o masă țărănească obișnuită, iar copiii veneau la școală cu scăunelele proprii și cu cate 2-3 lemne de foc.

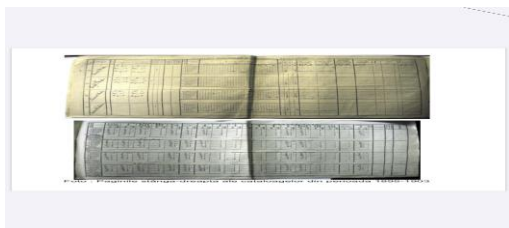
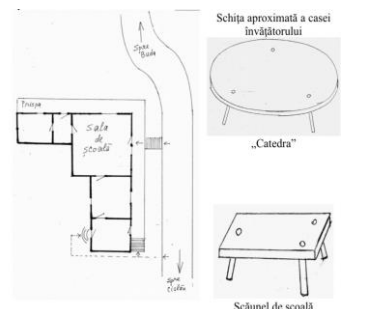
Aprobarea încadrării lui Gheorghe Stănescu - inițial ca învățător suplinitor - a fost dată de ministrul Take Ionescu în 1894, apoi prelungită definitiv în 1895, odată cu aprobarea oficială a funcționării școlii din Scărișoara în casa învățătorului, acesta devenind titular, deși nu avea studii de specialitate.

Cursurile școlii erau destinate copiilor de 7-15 ani, însă prezența la cursuri era slabă, întrucât fetele nu prea erau date la școală, iar băieții fie chiuleau, fie munceau în gospodărie, fie erau retrași pur și simplu.



Învățător

Semnătura : G Stănescu



Catalog din perioada 1959-1903.



Manuscrisul discursului iulie 1989

Gheorghe Stănescu a susținut și un curs seral pentru adulții din Scărișoara și Băraști, fiind totodată activ în variate aspecte ce țineau de viața rurală, participând la evenimente și manifestări culturale, sociale, cooperatiste, evitând, însă, implicarea politică, ceea ce i-a adus unele neplăceri.

În condițiile intrării României în război și a ocupației germane, Gheorghe Stănescu a fost transferat de nemții ocupanți la școala din Cislău, iar la Scărișoara i-a ținut locul fiul său, Simion Stănescu.

Conform relatărilor fiului, Simion Stănescu, învățătorul Gheorghe Stănescu a fost obligat de nemți să meargă într-o misiune militară în munți ca și ghid. În urma acestei misiuni, acesta s-a îmbolnăvit grav de pneumonie, decedând la 1 ianuarie 1918.

Prof. Dumitru Alexandra

BIBLIOGRAFIE

1. "Învățătorul Gheorghe Stănescu - discursuri școlare, Scărișoara, 1989-1910" ; editare prezentare și comentarii de Dan Stănescu, 2017
2. „Scoala Scărișoara, contribuții memorialistice și documentare”; ing. Dan Stănescu, înv. Silvia Homocea; 2017
3. <https://www.facebook.com/pages/category/Education/Scoala-Scarisoara-de-Cislau-209486372932419/>

Pe meleagurile țării

Am fost acolo: Tunelul celor 365 de Sfinți de la Stațiunea Straja, Gorj.



În stațiunea montană Straja din Valea Jiului, nu departe de Masivul Vâlcan (1.946 m altitudine) ce face parte din Munții Retezat-Godeanu, descoperi un tunel impresionant din beton, de 54 m lungime. Interesant la acest tunel este faptul că pe interiorul lui sunt pictați 365 de sfinți din calendarul ortodox, pentru fiecare zi din an, iar tavanul este plin de scene din Vechiul și Noul Testament. O candelă este veșnic aprinsă în acest tunel și este mutată în fiecare zi în fața icoanei sfântului care marchează data curentă din calendar.

Tunelul, o adevărată atracție turistică datorită sfinților pictați pe pereții acestuia, construit în 2006, face legătura între drumul principal din stațiunea Straja și bisericuța din lemn ce poartă hramul Sfinților Apostoli Constantin și Elena. Oamenii care ajung în zona spun că locul a devenit un adevărat calendar ortodox. Faimosul tunel a fost construit din dorința oamenilor care își doreau să ajungă și iarna, când troienele ajung chiar și de trei metri, la schitul din lemn din stațiunea Straja, ridicat la peste 1700 de metri altitudine.



Tot în zonă, lângă biserica din lemn din stațiunea Straja, există și o cruce care poate concura cu cea de pe masivul Caraiman. Cu o înălțime de 18,6 m și o anvergură de 9 m crucea Eroilor a fost ridicată de Emil Părau în anul 1996, cel care a construit și tunelul celor 365 de sfinți.

Bisericuța din lemn, alături de crucea Eroilor și tunelul pictat sunt unele dintre cele mai frumoase simboluri ale stațiunii. De asemenea, dacă ai de gând să ajungi aici, un eveniment impresionant are loc în Vinerea Mare, când este depusă crucea din lemn de



paltin ce este purtată pe umeri de credincioși cale de peste 10 kilometri, pe Drumul Crucii, de la Lupeni, la Straja.

Există și o poveste legată de tunel, de schitul și Crucea Eroilor din Straja. În anul 1996, la Cabana Montana, chiar de Sfinții Constantin și Elena, un turist a aprins lumina într-o încăpăre. Becul s-a ars, iar flama de la filament a imprimat pe interiorul becului o cruce. Becul a fost spart de către unul dintre turiști, dar după numai două săptămâni fenomenul s-a repetat. Becul acela poate fi văzut la schitul Straja, iar interpretarea dată atunci de un călugăr a fost legată de cei opt sute de ostași care au murit în zonă în Primul Război Mondial.

Oamenii locului spun că aproximativ 90% dintre cei care vin în Straja trec și prin tunelul pictat și merg la schit pentru a spune o rugăciune.

Prof. Tocitu Florian

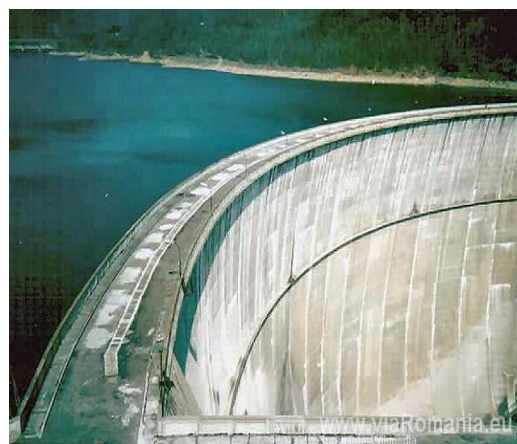
Pe plaiuri natale - Comuna Valea Doftanei

Bătrână așezare muntenească de un deosebit pitoresc, Valea Doftanei este situată la poalele Munților Baiului, la limita cu cele ale Munților Grohotiș, pe valea râului Doftana, apa care-i traversează teritoriul în lung. Este formată din două mari sate: **Teșila** (reședință, dispusa la sud, care în trecut dădea denumirea comunei) și **Trăisteni**.

Pe teritoriul comunei, la hotarul cu Brebu, se află barajul și hidrocentrala de la Paltinu, dată în exploatare în 1972; aflată în arealul comunei, Pădurea Glodeasa are o suprafață de 528 hectare, fiind declarată rezervație forestieră (seminceră), speciile predominante fiind: fagul, bradul, stejarul, alunul, socul, ș. a.

Așezarea datează din vremea geto-dacilor, varianta existenței unei cetăți străvechi, situată sub muntele Gherghelău: unii dintre munții de aici sunt amintiți în hrisoavele încă de la 1441, în vremea domniei lui Vlad Dracul. Teșila, frumoasă și bogată moșie, a fost de timpuri înfeudată unor boieri și apoi mănăstirii Mărgineni.

În 1574, voievodul Alexandru II Mircea (1568-1574, 1574-1577) întărește banului Drăghici sate, bălți, mori, vii, țigani, printre care și satele: Mărgineni, Filipești, Cricoveni, Bănești, Breaza, Comarnicul, Scăria, Berteș și Teșila; un alt act este dat de către Mihnea Turcitul, în cartea domnească din 1580.



Printr-un zapis dat la 10 octombrie 1834, Mănăstirea Mărgineni, stăpâna unui întins domeniu funciar pe Valea Doftanei și proprietară a moșiei, îi acordă lui Văsii din Teșila, un loc pentru puiă și moară, pe cursul Doftanei, iar trei ani mai târziu, la 26 octombrie 1837, acordă un loc cu embatic pentru o roată de dârstă și una de puiă, pe aceiași apă, sub muntele Gâlmeiu Teșilei, sătenilor Stan Tocitu și Manea Aleontie, pentru care aceștia trebuiau să achite în fiecare an mănăstirii 70 de lei¹.

Cealaltă componență a comunei Valea Doftanei – satul Trăisteni – este amintit în cartea dată de Mihai Viteazul în 1600, lui Iane cu feciorii lui, întărindu-i stăpânirea peste Trăisteni, în documentul de întărire dat de Alexandru Coconul, la 29 decembrie 1624, comisului Buzinca, în porunca lui Antonie Vodă din Popești către șase boieri hotarnici de la 23 iunie 1670, ca și cea a lui Constantin Brâncoveanu, din 1713, către Radu Piticu, om al Mănăstirii Căldărușani.

De asemenea, partea din sat a mai fost dăruit de către spătarul Mihai Cantacuzino, Mănăstirii Sinaia. Locuitorii de aici și-au adus în important aport la construirea și la paza cu 40 de săteni sub comanda unui vâraf, a acestui lăcaș, așa cum reiese dintr-un hrisov al lui Constantin Brâncoveanu din 1702. În 1932, moșia Crăița aparținea satului, având o suprafață de peste 7 ha, după ce, în 1571 aparținuse aceleiași mănăstiri Mărgineni².

Satul Trăisteni a fost pentru multă vreme al mănăstirii Sinaia, ctitorie a spătarului Mihai Cantacuzino, care a înzestrat-o cu numeroase moșii, inclusiv acesta. La construirea frumosului edificiu clerical (1690-1695), au participat și numeroși săteni din Comarnic, Trăisteni și Teșila, cu animale de tracțiune și căruțe. Tot acești săteni aveau să participe – orânduți de Constantin Mavrocordat, printr-o poruncă dată în 1717 – la asigurarea pazei cu 40 de oameni și vătaful lor³.

În anul 1717, pentru a-și achita unele datorii, spătareasa Safta Cantacuzino vinde mănăstirii Mărgineni unele moșii, printre care și munții Floreiului ("Stâna Doamnei"), Răzoarele, Unghia Mică, Fața Găvanei, cu poienile din Valea Prahovei și a Doftanei, Susaiul și "a treia parte din Poduri, ce sunt la Treisteni pe apa Doftanei". Muntele Susaiului va ajunge în stăpânirea familiei Dudescu, care, pe la 1800, îl ipotechează în favoarea unui anume Ștefan Băltărețu, Trăind o vreme în Franța, acest aventurier Dudescu nu își mai poate plăti datoriile și vinde numeroși munți Casei Manuc Bei din București, cei ce stăpâneau cunoscutul han al lui Manuc, care, la 1892, le vinde la rândul ei Casei Regale. După cum se vede, în vremea ce majoritatea țăranilor nu avea pământ, tranzacțiile cu aceste mari proprietăți deveniseră ceva obișnuit pentru potențaii vremii. E valabilă și azi.

¹ A.N.I.C., Documente istorice, ed. 1958, Mănăstirea Mărgineni, doc 735; I. Cojocaru, Documente economice, II, p. 693

² DRH, B, VII, doc. 180; ANIC, Fond Ministerul Agriculturilor și Domeniilor, Dosar 83

³ Al. G. Gălășescu, Eforia Spitalelor Civile, p. 925

Treistenarii și teșilenii sunt cunoscuți ca unii ce au conservat foarte bine tradițiile populare, în aceste așezări activând Asociația de etnografie și folclor ”Crăițele”, nu numeroase apariții radio-tv, iar toamna organizându-se ”Festivalul Cașcavelei”. De astfel, însuși marele sociolog Dimitrie Gusti, cel care a înființat și ”Muzeul Satului” din București, a efectuat unele cercetări pe Valea Doftanei.



Prof. Tocitu Florian

Meleaguri natale - Comuna Secăria

Comuna Secăria este situată în nord-vestul județului Prahova, în valea râului Secăria (un afluent al Doftanei) la circa 60 km distanță de municipiul Ploiești, la 8 km distanță de orașul Comarnic și 6 km distanță de comuna Valea Doftanei și are o suprafață de 45,23 km². Este deservită de șoseaua județeană DJ101S, care o leagă spre est de Valea Doftanei și spre vest de Comarnic, unde se termină în DN1.



Este atestată documentar din anul 1538, un document din această perioadă relatând faptul că voievodul Țării Românești, Radu Paisie (1535-1545) dăruiește la 16.07.1538 lui Drăghici Spătarul și Marelui Vistier Udriște mai multe moșii printre care și satul Secăria; este consemnată pe harta Țării Românești editată de cărturarul umanist Stolnicul Constantin Cantacuzino în 1700 la Padova.

Secăria se regăsește și pe o hartă austriacă din 1791, o hartă a Văii Doftanei folosită de păstorii plecați cu turmele în transhumanță, de negustorii care luau drumul Brașovului prin Predeluș, de trupele militare și emigranții ardeleni care din diferite cauze își părăseau casele și se stabileau în Țara Românească.

Opt obiective din comuna Secăria sunt incluse în lista monumentelor istorice din județul Prahova ca monumente de interes local, toate fiind clasificate ca monumente de arhitectură: casele Gheorghe Stoica, Sultana Văsâi (începutul secolului al XIX-lea), Cornelia Aldea (sfârșitul secolului al XIX-lea, refăcută în 1940), Maria Popa, Gheorghe Neacșu, Ion Oprica, Aurelia Mărgărit (sfârșitul secolului al XIX-lea–începutul secolului al XX-lea) și Dumitru Păișan (1924).



Puțini cunosc faptul că, la câțiva kilometri distanță de centrul localității, în punctul numit Colțul Mare – Gâlma, se află o veche carieră de unde renumitul constructor Anghel Saligny a comandat, în anul 1890, piatră pentru construcția faimosului pod de la Cernavodă. Mărturie în acest sens stă înscrisul păstrat și astăzi pe unul dintre pilonii de susținere a podului peste Dunăre. Piatra a fost transportată cu carele trase de boi. De aici și denumirea cărării ce unește Secăria de carieră, „Drumul Carului“, după cum scrie sursa citată mai sus.

Comuna are cam tot ceea ce i-ar trebui ca infrastructură socială, respectiv școală, grădiniță, dispensar, farmacie, cămin cultural, bibliotecă, biserică. Ba chiar dispune de o sală de sport. Și, spre surprinderea multora, are sistem de alimentare cu apă și drumuri satești asfaltate. Ca resurse naturale, în afară de mediul propice pentru oierit și ceva pomicultură, ar mai fi exploatarea pietrișului, prelucrarea lemnului și turismul.



Și pentru cine are o zi de week-end liberă și-și dorește să umble pe coclauri, Secăria poate fi o opțiune numai bună pentru reîncărcarea bateriilor.

Prof. Tocitu Florian

A serba sau nu Halloween-ul?

Originile Halloween-ului datează de pe vremea celților. Aceștia care au trăit în urma cu 2000 de ani în zona în care se află acum Irlanda, Anglia și nordul Franței. Ei sărbătoreau venirea Anului Nou pe 1 noiembrie. Această zi era considerată ca fiind sfârșitul verii și al recoltelor bogate și începutul unui nou anotimp întunecat, friguros: iarna. Celții asociau această perioadă a anului cu moartea. Ei credeau că în noaptea dinaintea Anului Nou granița dintre lumea viilor și cea a morților dispărea.

În noaptea de 31 octombrie sărbătoreau festivalul Samhain. Se credea că în cursul acestei nopți fantomele celor morți se întorceau pe pământ pentru a le face rău celor vii. Această noapte era noaptea în care druzii (preoții celți) făceau predicții asupra viitorului. Pentru o populație dependentă de o lume naturală, aceste profeții nu făceau decât să le ofere confortul necesar pentru o iarnă lungă și friguroasă. Pentru a comemora acest eveniment, druzii organizau focuri imense în care sacrificau animale. Ei spuneau că sacrificarea acestor animale era o ofrandă adusă zeilor. Pe toată durata acestor serbări, oamenii purtau costume pe care și le confecționau din piele și capete de animale. După stingerea focurilor ei păstrau cenușa acestora și o considereau drept o amuletă care îi va proteja de lucrurile rele din lume și mai ales de perioada rece a iernii.

În jurul anului 800, influențele creștinismului au ajuns și pe teritoriile celtice. În secolul VII însă, papa Bonifaciu IV a hotărât ca ziua de 1 noiembrie să fie dedicată Tuturor Sfinților, iar Papa Grigorie al IV-lea, după 827, a stabilit-o ca sărbătoare a întregii Biserici Romano-Catolice. În această zi se aduceau rugăciuni martirilor. Această sărbătoare era numită sărbătoarea tuturor sfinților, iar noaptea dinaintea ei (noaptea festivalului Samhain) era numită ajunul tuturor sfinților (All Hallow Eve). De la această denumire s-a ajuns la cea de Halloween. Mai târziu, în jurul anului 1000, biserica romano-catolică a hotărât ca ziua de 2 noiembrie să fie dedicată tuturor spiritelor. Această zi a fost dedicată morților. Ea era celebrată asemănător Samhain-ului: cu focuri mari, parade și deghizări în costume care reprezentau sfinți, îngeri și demoni. Cele trei sărbători (ajunul zilei sfinților, ziua sfinților și ziua sufletelor) au fost numite Hallowmas.

În noiembrie 2009, Vaticanul a catalogat ziua de Halloween ca fiind necreștină, declarând că este bazată pe „un sinistru și periculos curent ocultist”.

În tradiția românească există o sărbătoare care corespunde oarecum sărbătorii americane globalizate. De Sfântul Andrei, românii pun și ei în practică ritualuri și tradiții care sunt menite să țină spiritele rele și strigoii la distanță de gospodăriile lor. Pe 30 noiembrie, în comunitățile rurale tradiționale, încă se mai ține sărbătoarea Sfântului Andrei, ocrotitorul românilor.

Iată câteva citate biblice cu privire la această sărbătoare păgână:

Vechiul Testament

Deuteronom 18, 9-14:“ Când vei intra tu în pământul ce ți-l dă Domnul Dumnezeuul tău, să nu te deprinzi a face urâciunile pe care le fac popoarele acestea. Să nu se găsească la tine de aceia care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prezicător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător, nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morții. Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea și pentru această urâciune îi izgonește Domnul Dumnezeuul tău de la fața ta. Iar tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeuului tău; Căci popoarele acestea, pe care le izgonești tu, ascultă de ghicitori și de prevestitori, iar ție nu-ți îngăduie aceasta Domnul Dumnezeuul tău. “

Noul Testament

I Tesaloniceni 5, 21-22:“ Toate să le încercați; țineți ce este bine; Feriți-vă de orice înfățișare a răului.”

Efeseni 5, 11-12: “Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grăi.”

Iacov 4, 7-8:“ Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu și Se va apropia și El de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor și sfințiți-vă inimile, voi cei îndoielnici.”

Prof. Dumitru Alexandra

BIBLIOGRAFIE

1. <http://actualitateaortodoxa.com/articole/Halloween.php>
2. <https://www.ambasador.ro/sfantul-andrei-apostolul-romanilor-si-halloween-ul-romanesc/>
3. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Halloween>
4. <https://www.cosminfrisan.com/2018/11/halloween-ul-din-perspectiva-religioasa.html>

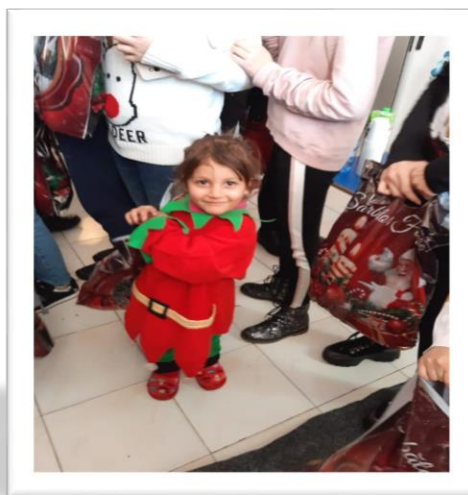
Când Dumnezeu lucrează prin oameni

De doi ani de zile, în luna decembrie, elevii școlii noastre, susținuți de câțiva profesori inimoși, dar și de propriii părinți, participă la proiectul interjudețean „Ajutoarele lui Moș Crăciun”. La demararea acestei acțiuni de voluntariat, a contribuit dorința coordonatorilor ca elevii școlii noastre să aplice ceea ce au studiat la orele de religie, de cultură civică și de literatură. S-au făcut pași mărunți în implicarea școlii și a comunității în derularea acțiunii de voluntariat, dar bucuria de a-i face pe copiii nevoiași din Vrancea fericiți, în preajma sărbătorilor, a fost unică.



Când ni s-a propus să devenim parteneri în acest proiect, școala noastră contribuisse, prin diverse modalități, la ajutorarea familiilor nevoiașe sau a copiilor din centrele de plasament. Prin urmare, unii dintre profesori aveau experiența organizării unor astfel de activități extrașcolare. Nimeni, însă, nu și-a imaginat ce efort presupune o misiune amplă, la care au pus umărul clase întregi, părinți, cadre didactice, foști colaboratori etc. Am început pregătirile din luna septembrie, am semnat parteneriate cu zece școli din țară, am popularizat proiectul, am realizat strângerea de

donații, iar în luna decembrie am pornit spre localitatea Găgești, județul Vrancea, unde preotul paroh, Tudor Marian, și educatoarele grădiniței din localitate ne-au primit ca pe cei mai așteptați oaspeți. Aici, din grija permanentă a părintelui, un număr important de copii beneficiază de prânz gratuit, zilnic, și de susținere în realizarea lecțiilor. În plus, copiii bolnavi, precum și femeile abuzate în familie, sunt ajutați prin intermediul fundației Sf. Sofia, coordonată de același om minunat, părintele Tudor.



Darurile noastre au fost numeroase: rechizite, îmbrăcăminte, alimente, jocuri educative pentru grădinița din sat, sume de bani importante pentru operațiile unei fete, dar și pentru alimentele de care așezământul social are atâta nevoie.

Satisfacția coordonatorilor și a echipei de proiect a fost pe măsura efortului depus! Astfel, s-a constatat că un asemenea demers reprezintă un câștig enorm pentru copii care învață cât de important este să-ți ajuți semenii și că Dumnezeu lucrează prin oameni.

Îi felicităm pe toți cei care au răspuns rugămintelor noastre și sperăm să ne putem continua acest țel minunat!



Profesor limba română, Cornea Alina

Profesor religie, Tocitu Florian

Părintele Nicolae Tănase

De la începutul anilor „90” Părintele Tănase a inițiat o comunitate care se numește „*PRO VITA*” pentru a ajuta copiii orfani, majoritatea abandonați de la naștere și pe cei izgoniți din orfelinate după majorat.

Părintele Tănase, preot paroh în Satul Valea Plopului este căsătorit și tată a 6 copii. El hrănește și adăpostește peste 400 de guri în cele 43 de case pe care le-a construit sau le-a achiziționat.



Oricine poate să îi facă o vizită în care să descopere toate lucrurile bune pe care le face cu dragoste pentru copii. Părintele Nicolae Tanase ar face orice pentru a proteja copiii saraci si pe cei orfani sau alungati din camine.

Nae Cristian, Clasa a IV-a A

Nașterea Domnului vestim!

Într-o societate românească în care tradițiile au luat naștere odată cu comunitatea locală, rolul școlii este de a reîmprospăta memoria oamenilor privind valorile religioase și culturale, care s-au dezvoltat pe lângă sărbătoarea împărătească a „Nașterii Domnului”.

Școala nu este numai transmițătorul cunoștințelor, ci este formatorul de conștiință națională, religioasă și culturală a comunității locale. Ea dezvoltă viața din interiorul ei în legătură cu viața socială, având datoria de a conserva și de a transmite, din generație în generație, obiceiurile și tradițiile locale.

La nivelul Școlii Gimnaziale „Radu Stanian”, Ploiești, există de 14 ani parteneriatul „Hristos împărtășit copiilor” cu Biserica Sfânta Ecaterina Ploiești, reprezentată de Pr. Paroh Alexandru Nicolescu.

Elevii coordonați de către Prof. Tocitu Florian și de către doamna profesoară Botez Paula, au început vestirea *Nașterii Mântuitorului Hristos*, pornind de la mesajul biblic prin care Iisus Își apropie copiii: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu*” (Evanghelia după Marcu, cap. 14, 10).

Programul a început în vers de *colind*, fiind susținut de grupul vocal al școlii, coordonat de către profesorul de educație muzicală, Botez Paula, compus din elevi de la clasele V - VIII.

Elevii școlii au primit în dar pe Hristos prezent în Sfântul Potir, în chipul pâinii și al vinului, devenind astfel hristofori, luând parte în chip tainic la *nașterea continuă a lui Mesia*.

Moșul nu a lipsit nici el. A fost prezent ca întotdeauna, respectând promisiunea din legenda ce a luat naștere acum 2000 de ani, încărcat cu daruri pentru copiii prezenți și nu numai.



Acesta este preotul paroh, cu inima aprinsă de dragoste pentru Hristos. Iar dacă Hristos a iubit și iubește copiii, cu atât mai mult el îi iubește pe aceștia care îi sunt fii duhovnicești. Copiii s-au bucurat văzându-l pe părintele care dăruiește din iubire, luminează în inimile lor.

Prin urmare, programul educativ a consolidat obiceiurile și tradițiile locale, a dezvoltat relații de grup: elev-elev, elev-profesor, elev-familie, elev-societate, dându-ne aviz favorabil desfășurării unor asemenea activități cu ocazia altor sărbători religioase, naționale și culturale.

Profesor Tocitu Florian

„Prietenie de Crăciun”

Fiecare copil are dreptul la educație, la o viață lipsită de grija zilei de mâine.

Pentru că se apropia Sfânta Sărbătoare a Nașterii Domnului, împreună cu elevii clasei a IV-a B, Școlii Gimnaziale „Elena Doamna”, Ploiești, sub îndrumarea doamnei profesor pentru învățământul primar Alina Bucurescu, am încheiat un proiect de parteneriat specific perioadei de iarnă.



Elevii din clasa a II-a, Școala Gimnazială Nr. 19- structură a Școlii Gimnaziale „Radu Stanian”, Ploiești, au avut parte de o zi plină de surprize asigurate de colegii lor mai mari, dar și de multe cadouri...din partea lui Moș Crăciun!



Distracția și voia bună au fost la loc de cinste!

Prof. Înv. Primar Cazan Alexandra

Nașterea Domnului vestim! – Școala Gimnazială Nr. 19

Școala dezvoltă viața din interiorul ei în legătură cu viața socială, având datoria de a conserva și de a transmite, din generație în generație, obiceiurile și tradițiile locale.

La nivelul Școlii Gimnaziale Nr. 19 – Structură a Școlii Gimnaziale „Radu Stanian” Ploiești, s-a organizat serbarea de Crăciun ce a adus laolaltă tradiții religioase creștine și tradiții etnice, specifice comunității rromice locale, din cadrul căreia provin elevii școlii.

Am avut în rolul de „Moș Crăciun”, ca în fiecare an, familia Tudor, care, de mai bine de patru ani prin Fundația Cris, sprijină comunitatea de rromi din Mimiș și elevii școlii noastre; au adus daruri pentru toți elevii, au adus un strop de bucurie pe chipul acestor copii dezavantajați.



Ca răsplată, elevii școlii au susținut un frumos concert de colinde, de scenete și de dansuri tradiționale țigănești, cu sprijinul cadrelor didactice, ce au adus ropote de aplauze din partea celor prezenți.



Vă mulțumim pentru implicare și sperăm ca prin aceste eforturi financiare, să schimbăm mentalități și destine, oferindu-le și acestor copii un viitor.

Profesor Tocitu Florian

Copiii și ora de Religie în școli

Ar fi bine să amintim că, reintroducerea orei de religie s-a făcut, în anul 1990, firesc și pașnic, printr-un proces cât se poate de natural, la un popor cu credință milenară, care a jinduit frustrant de mult să cunoască și altceva decât materialismul-dialectic, odele și tezele ceaușiste, cenzura.

Astăzi, când porțile libertății de exprimare s-au deschis, de mai bine de 30 de ani, rămâne trist faptul că mulți oameni trec în revistă toate științele, dar într-un mod regretabil omit știința despre Dumnezeu - Religia. La un popor cu aproape 90% ortodocși reintroducerea religiei, ca materie în școli a reprezentat și reprezintă un act reparativ și de bun simț, o consfințire a întoarcerii la matcă.

Revenind la zile noastre, mă întreb în cunoștință de cauză: „Pot oare acești ani de manelizare, de libertinaj predicat și practicat, de atitudini antisociale, de îmbuibare cu sex, scandal și crime să facă uitați două mii de ani de creștinism?”. Cu siguranță nu? Nu poți ca român să-ți negi cultura, tradițiile și esența! Conștiința omului trebuie să fie permanent în legătură cu valorile morale, cu morala, cu esteticul, cu esența vieții, cu Lumina și Adevărul, cu învățătura lui Iisus. De aceea conștiința omului trebuie hrănită de la vârste fragede cu cuvântul **lui/despre/către** Dumnezeu.

În pofida demersurilor unor asociații plătite pentru a avea atitudini anticeștine, mai remarcăm faptul că ora de religie își vede pașnică de treaba ei, chiar dacă mulți îi cântă prohodul. De ce? Pentru că cei mici vin cu un bagaj genetic din cer și le place ora de Religie, o solicită, le este familiară, o iubesc. Copilul știe să discearnă și singur, dacă îi trebuie Religie sau nu, fiindcă avem o abundență de mijloace de informare, fără precedent. „Lăsați copiii să vină la Mine”, ne-a spus Iisus printr-une mesaj peren. Când copilul va crește și va da peste „tihna”, „răsfățul”, „laptele și mierea” vieții de adult, îi va prinde bine că a învățat în școală să zică „Tatăl nostru”, să comunice cu Dumnezeu sau și să-și facă semnul crucii.

Așadar, fără să exagerăm, putem spune că apostolatul educațional de astăzi se face cu sprijinul orei de Religie și că acesta nu ar avea suport real fără Domnul Iisus și micii lui apostoli – COPIII.

Prof. Cristian Șerban

Provocările și bucuriile unui profesor de religie

Să vorbești despre meseria de profesor nu-i simplu, pentru că sunt atât de multe aspectele pe care ar trebui să le cuprinzi, încât devine copleșitor și extenuant. Să vorbești despre ce face specific un profesor de religie este provocator și răscolitor. Și totuși... cei 22 de ani la catedră îmi sunt martorii unei vieți pline de transformări, emoții, vivacitate, responsabilitate și insolit.



După 4 ani petrecuți la studii în Facultatea de Teologie, te așteaptă cel mai greu examen din viață: examenul de titularizare. Odată promovat cu o notă mare ești fericit că poți ajunge unde ți-ai dorit: în fața elevilor. Abia acum începe greul. Ai elevi cu vârste între 6 și 15 ani, ai elevi cu personalități diferite, din medii diferite, cu educații diferite, iar profesorul de religie trebuie să găsească întotdeauna echilibrul, măsura, calea cea mai potrivită de a ajunge la sufletele elevilor săi. Apoi el este imperios necesar să fie blând, iubitor, iertător, sincer, cu umor și bună dispoziție, carismatic, empatic, corect, imparțial, demn, înțelegător, bun comunicator, ce să mai...un model pentru elevi, așa cum Mântuitorul Hristos a fost un model pentru apostoli și pentru noi toți. Numai că noi suntem oameni și nu reușim de fiecare dată să fim așa cum „scrie la carte”.

Dincolo de aceste calități, am observat din propria experiență faptul că succesul orelor mele, relația mea cu elevii, modul în care reușesc să ajung sau nu la sufletele lor depinde enorm de trăirea mea, de relația mea personală du Dumnezeu, de rugăciunea mea, de post, pe participarea mea activă și conștientă la Sfânta Liturghie, de spovedania și împărtășania mea. De ce? Pentru că ceea ce eu predau elevilor nu este învățătura de la oameni pentru oameni, ci este însuși Cuvântul lui Dumnezeu transmis nouă oamenilor. Desigur că poți transmite și poți predă o lecție de religie și fără s-o „trăiești” tu însuși, dar eu am nevoie și îmi doresc ca mesajul lecțiilor mele și al obiectului meu să treacă granița rațiunii și să poată pătrunde în suflete, să schimbe în bine, să conducă viața elevilor mei spre Dumnezeu și valorile morale.

Unul din lucrurile pe care încerc să le inoculez elevilor mei este să se cunoască, să-și cunoască „talantii”, să îi sporească și să facă în viață ceea ce le place cu adevărat. Mă consider un exemplu din

acest punct de vedere și le spun că eu chiar sunt binecuvântată de Dumnezeu pentru că fac ceea ce îmi place: predau, și nu predau orice obiect, ci religie. Ce poate fi mai frumos și mai important în lumea aceasta decât să pui la temelie educației și devenirii unui om iubirea de Dumnezeu și de oameni?! Obiectul religie este un obiect diferit de celelalte obiecte de studiu tocmai prin prisma faptului că are o componentă pregnantă- formarea, modelarea caracterelor, oferă perspectiva veșniciei, deschiderea spre o altă dimensiune, dincolo de cea palpabilă și limitată. Ora de religie este extrem de dinamică, provoacă multe teme și subiecte de discuții pentru elevi, le oferă puncte de sprijin, uneori soluții, speranță, le îmbogățește cultura generală, îi unește, le oferă posibilitatea să fie ei înșiși fără să fie criticați sau să aibă teama unei note mici, îi încurajează, le canalizează eforturile spre țeluri mai înalte, dincolo de nevoile și bucuriile strict materiale.

I-am rugat pe elevii mei din clasele gimnaziale să formuleze câteva gânduri cu privire la ora de religie, să scrie la modul cel mai onest care sunt trăirile și sentimentele lor cu privire la mine, ca profesor și orele noastre. În rândurile ce urmează, îi las pe ei să „vorbească”.



Icoane pe lemn realizate de elevi.

„D-na prof ne vorbește frumos, ca o mamă” (Teodor, VII B), „nu face diferențe între noi, ne iubește la fel și ne încurajează” (Lorena, VIII B). „Îmi place când doamna de religie ne ascultă când avem ceva de spus și când ne dă sfaturi cu privire la relația noastră cu Dumnezeu” (Erica, VI C), „Doamna noastră nu este o profesoară, ci o mamă și o prietenă pentru noi” (Diana, VI A), „doamna este blândă cu noi” (David, VI A), „de când fac religie cu doamna, viața mea s-a schimbat pentru că am aplicat sfaturile dânzei” (Claudiu, VI A)

„Ora de religie există în viața mea de 7 ani și este cea mai liniștitoare și confortantă oră, și asta pentru că este singura oră în care mă simt în largul meu, și nu doar pentru că am o profesoară minunată, ci și pentru că știu că în fața lui Dumnezeu nimeni nu are o „mască”, toată lumea e apreciată așa cum e; la fel este și la ora de religie, nimeni nu este judecat după înfățișare sau știință, toți suntem puși în valoare și ne simțim egali” (Gabriela Dumitru, VII A)

Este ora în care ne simțim liberi (Erica, VI A), „uiți de toate problemele și te conectezi cu Dumnezeu, „ora în care este loc și de glume, dar și de învățătură (Marissa, VIII B) „nimeni nu e deștept sau prost, toți suntem copiii lui Dumnezeu și suntem egali în fața Lui” (Darius, VIII B), „este ora în care nu aspectul contează, ci ceea ce se află în interior” (Bianca, VIII B), „e un bun prilej de a fi, măcar și pentru o oră, mai aproape de Dumnezeu”(Bianca, VIII C) „ora de religie m-a făcut să am mai multă încredere în mine” (Lorena, VIII B), „tot ce învățăm la religie ne ajută și ne va ajuta pe tot parcursul vieții noastre” (Andrei, VIII B) „o oră în care toți suntem calmi, iar doamna este foarte

liniștită și ne vorbește cu calm și înțelepciune; este cea mai frumoasă oră” (Edi, VI C), „la sfârșitul orei simt un fel de pace între colegi și mulți dintre ei se poartă mai frumos după ora de religie, devenim mai buni” (Bianca, Denisa, VI C) „ora de religie m-a ajutat foarte mult să trec peste momente grele din viața mea” (Mădălina, VI C), „ora de religie mă ajută mult când sunt tristă, așa că la finalul ei sunt mai liniștită, calmă și veselă” (Erica, VI C). „La începutul orei spunem rugăciunile și de fiecare dată după ce le spun, mă simt mai bine, uit de supărare, mă simt mai relaxată, am altă stare” (Gabriela, VI A). „Religia m-a ajutat să iau decizii mai bune și să iau lucrurile în serios atunci când trebuie” (Cătălin, VI B), „ora de religie este ca un refugiu pentru mine, este o oră în care mă simt mai liniștită și bucuroasă” (Maria, VI B), „este o bucurie pentru mine când avem ora de religie” (Irina, VI B), „pe mine ora de religie m-a ajutat să nu mai fiu timidă, să socializez mai mult cu oamenii și să le vorbesc frumos” (Bianca, VI B). „Ora de religie cu doamna noastră profesoară este minunată deoarece dânsa ne învață nu numai religie, ci și lucruri practice, necesare în viață, ne dă sfaturi, ne ajută să înțelegem viața mult mai bine” (Georgiana, VII B). „Această oră m-a ajutat să-mi dezvolt extraordinar de mult empatia, m-a ajutat să gândesc corect și să înțeleg că din orice eșec pot învăța un lucru pozitiv pentru mine” (Andre, VII B) „singurul lucru care nu îmi place la ora de religie este că durează prea puțin în comparație cu celelalte ore” (Ștefan, VI A), „religia este acea oră în care ne distrăm, discutăm, mai scăpăm de problemele zilnice și ne mai curățăm din „stratul” de păcate” (Eva, VI A), „la ora de religie mă simt ca și cum aș fi pe un nor” (Claudiu, VI A).

Sunt cuvintele sincere ale unor copii, elevii mei de la Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” din Ploiești, Prahova. Nu de puține ori mi s-a întâmplat să am momente de deznădejde, de întristare, să simt că e greu, să sufăr pentru că religia încă nu are un statut egal cu al celorlalte obiecte, că societatea și media se îndreaptă către o desacralizare a omului, că păcatele au ajuns să fie nu doar tolerate, ci chiar considerate normalități sau virtuți. Dar, de fiecare dată mi-am amintit că bunul Dumnezeu poartă de grijă pentru toate, că este izvorul nădejdi noastre și că nu degeaba au murit strămoșii noștri și martirii decembriști. Să educi un copil, să-i transmiți valori cu adevărat autentice, să îl ajuți să discearnă corect între bine și rău, între păcat și virtute, este tot ce cred eu că înseamnă esența unei vieți trăite cu sens. Și peste toate se adaugă acum cuvintele emoționante ale elevilor mei care îmi dau și mai multă forță, încredere și curaj în mărturisirea credinței creștine, mă responsabilizează să am și mai multă grijă de sufeletele lor frumoase și sensibile.

Prof. Breazu Daniela
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Ploiești

O cercetare asupra motivației elevilor în ce privește școala, educația și învățarea

Vorbind despre educație, Gilbert Keith Chesterton spunea: „Educația este pur și simplu sufletul societății trecând de la o generație la alta”, Socrate gândea că „educația este îmblânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas”, iar Aristotel afirma că „educația este un ornament în vremuri de prosperitate, și un refugiu în vremuri de restriște.



Educația oferă valoare unui om, noblețe, speranță, viitor; fiecare dintre noi suntem responsabili pentru educația propriei noastre ființe, dar, mai mult, de a copiilor sau elevilor noștri. Avem în față așadar provocarea de a *ciopli*, de a *sculpta*, de a *îmblânzi* ființe, suflete, minți, caractere, Oameni. Misiunea profesorilor de a face toate aceste lucruri cât se poate de bine este grea, problematică, provocatoare și necesită pasiune pentru profesie, iubire, răbdare, optimism, empatie și înțelepciune. Cu aceste valori în bagaj pornim la drum către cunoașterea și înțelegerea realității, către contactul cu lumea reală a elevilor și dorim descoperirea celor mai eficiente metode de a conduce elevii către o educație și o acumulare de valori care să le fie far călăuzitor până la capătul vieții.

Elevii învață mult mai ușor atunci când VOR să învețe, adică atunci când sunt motivați intern, când fac ceva pentru că le place; din păcate, din ce în ce mai mulți elevi arată tot mai puțin interes pentru învățatură. *Mingea* pare să fie în acest context la profesori cărora le revine dificila sarcină de a găsi soluții, de a săpa adânc în ființa elevilor, de a empatiza cu ei, de a le fi partener și ghid, de a aplica cele mai *sănătoase* metode de stimulare a elevilor pentru a-i conduce pe drumul cunoașterii și formării. Avem de-a face în ultimii ani cu generații *altfel*, cu elevi ancorați mai mult în mediul virtual decât în cel real, cu elevi care nu mai găsesc școala atractivă, care nu înțeleg rostul memorării, a încărcării memoriei cu noțiuni, definiții, formule, când printr-un simplu *search* pe internet le găsesc.

Motivația este forța ce ne împinge să facem ceva, să acționăm într-un anumit fel, este motorul ce ne propulsează înainte. Dacă sursa generatoare a motivației este exterioară omului, atunci vorbim mai degrabă de o motivație cantitativă ce funcționează pe principiul condiționării și care are efecte pe termen scurt: dacă răspunzi corect la lecție primești din partea profesorului notă mare, dacă faci temele corect primești mai mult timp pentru joacă din partea familiei, iar mai târziu, când copiii devin adulți, aceste tipuri de motivări din exterior vor continua și la serviciu: dacă muncești mai mult și mai bine, primești beneficii, salariu mai mare, promovări, ești bine văzut de șefi, dacă întârzi ești penalizat. Însă, pentru ca motivația să aibă efecte pozitive pe termen lung, aceasta trebuie să vină din

interior. Fiecare om se motivează singur în funcție de nevoile și dorințele proprii, de aceea putem spune că motivația fundamentală în formarea personalității umane, deoarece este cauza primară a tuturor comportamentelor noastre.

Ca orice profesor, mi-am pus întreabarea: de ce elevilor, mai ales din clasele gimnaziale nu le mai place școala? Nu o dată am avut discuții cu elevii mei cu privire la atitudinea lor față de școală, profesori, învățătură, norme, reguli. Undeva la începutul adolescenței se produce ruptura, interesul lor pentru învățătură se pierde treptat începând cu clasa a VI-a. Puțini sunt cei care se mențin constant pe parcursul școlii gimnaziale. Cercetarea mea își propune să obțină răspunsuri sincere de la elevi, să analizeze de ce interesul lor pentru învățătură scade, ce i-ar face să continue să învețe, ce recompense funcționează/nu funcționează la ei.

Cred foarte tare într-o educație empatică, afectivă, sinceră, un parteneriat corect între profesori – elevi – părinți, întrucât experiența mi-a dovedit, dar mai cu seamă răspunsurile elevilor, că ei iubesc obiectele profesorilor care sunt apropiați de ei, sinceri, deschiși, corecți, calmi, zâmbitori, iubitori, buni sfătuitori. În cazurile acestea problema motivației nu există, este rezolvată, profesorii și-au câștigat elevii prin felul lor de a fi, rămâne de rezolvat problema motivației în celelalte cazuri...

Influențele televiziunii, internetului, mediului social precar, a „găștii” din care elevul modern face parte, unite cu neimplicarea familiei, cu slaba comunicare școală-familie sau cu lipsa afectivității pentru copil, duc împreună la lipsa de interes pentru școală și învățătură.

Pentru a obține răspunsuri pertinente și valoroase, am aplicat un chestionar unor elevi de clasa a VIII-a, elevi ce au deja o perspectivă mai matură asupra procesului de educație și pot răspunde în cunoștință de cauză. Chestionarul a fost anonim pentru a-i încuraja să dea răspunsurile sincere și fără posibile consecințe. Întrebările la care ei au răspuns precizează chestiuni precum: motivele pentru care ei învață, ce anume îi determină să învețe, care este nivelul individual de motivație școlară, care sunt motivele pentru care nu învață, dacă există vreo legătură între succesul în viață și învățătură, ce anume determină din punctul lor de vedere succesul în viață, dacă recompensele îi ajută să învețe mai mult și mai bine, care sunt acelea, ce recompense le oferă familia pentru a avea rezultate școlare mai bune, dacă aceste recompense i-au ajutat să aibă rezultate mai bune și dacă au dus la o schimbare în comportamentul lor, dacă au început să învețe de plăcere, nu pentru a primi diverse privilegii.

Chestionarul a generat concluzii surprinzătoare: elevii cred că învățarea și școala îți pot asigura succes în viață, adică un serviciu bine plătit, că recompensele oferite de părinți ca să învețe și să aibă note bune nu i-au făcut să le placă școala sau materiile la care învață, că nu le-a creat plăcerea de a studia, ci doar i-a impulsionat să ia note mai bune, deci comportamentele lor nu s-au schimbat, nu au învățat cu plăcere, ci chiar dimpotrivă, au învățat forțat, mecanic.

Convingerea generalizată că oamenii sunt motivați de perspectiva unei recompense are la bază teorii psihologice depășite, elaborate, în mare măsură, în urma unor experimente pe animale de

laborator. (Kohn, 2016) Concluziile specialiștilor Pavlov, Watson, Skinner, Thorndike și alți comportamenaliști, spune A. Kohn, sunt venite din analize realizate în laboratoare și pe animale, nu pe oameni. A egala oamenii cu animalele este incorect, nedemn și respingător, căci omul are resurse superioare de existență, incomparabile cu cele ale animalelor. În mod cert există o relație invers proporțională între motivația internă și cea externă, iar Kohn transmite ideea că ar fi ideal ca elevul să aibă motivație internă. Cea externă nu asigură durabilitate, creativitate, implicare afectivă, plăcere, ci e mecanicistă, forțată din exterior, superficială, finită, limitată ca realizări.

Pe scurt, lucrurile se întorc împotriva noastră când oferim copiilor echivalentul unui *biscuit de dresaj* pentru că se poartă așa cum ne dorim. Și asta nu pentru că le-am da biscuitul nepotrivit sau la ora nepotrivită, ci pentru că întreaga idee de a încerca să schimbăm oamenii prin recompense (sau pedepsire) are deficiențe. Pe măsură ce motivația extrinsecă crește, scade cea intrinsecă. Și cu cât oamenii sunt mai recompensați pentru a face ceva, cu atât scade interesul lor pentru activitatea pe care o întreprind. Este diferența între a citi o carte fiindcă vrei să afli ce se întâmplă în capitolul următor sau a o citi pentru că ți s-a promis un abțibild, sau o pizza, dacă o termini. (Kohn, 2013, p. 34)

„Fă așa și primești asta”, așa-zisa *lege a efectului*, este desuetă, imorală, distrugătoare de motivație internă, nocivă pentru dezvoltarea creativității, a curiozității, un mod de manipulare pentru a-i face pe copii *să se poarte frumos*, adică așa cum vrem noi, un mijloc de obediență, de ascultare oarbă, conformism, dresaj uman, infantilizare, toate seducător de simplu de aplicat. Așa, sinele uman a fost smuls din rădăcini, iar persoana a fost redusă la o colecție de comportamente.

Recompensele schimbă comportamentul, dar nu ființial, ci la suprafață, întrucât studiile arată că atunci când se opresc recompensele, oamenii revin la comportamentul de dinainte, nu produc schimbări profunde, care să dureze, ci ținesc doar ceea ce facem. Ele nu îmbunătățesc performanțele, ci inhibă creativitatea, concluzie la care au ajuns studiile mai multor cercetători americani: Louise Miller, Sam Glucksberg, Janet Spence, Teresa Amabile, Ann Boggiano și Marty Barrett. Putem rezuma cercetările lor la concluzia că recompensele îmbunătățesc de obicei performanța doar în cazul sarcinilor extrem de simple, care nu presupun raționamente înalte.

Cel care primește recompensa poate gândi: „Dacă trebuie să fiu mituit ca să fac asta, atunci, probabil este ceva ce nu aș fi dorit să fac”. De fapt, ce sunt recompensele? Stimulente pe care le folosesc părinții, profesorii, mai departe societatea, pentru a obține ceva de la oameni, nu? De ce să folosim stimulente în școală? Păi pentru că elevii nu vor să facă anumite lucruri, adică nu sunt motivați intern. Iar noi, adulții știm că multe din lucrurile refuzate de copii sunt importante pentru viață, pentru dezvoltarea lor ulterioară. Și atunci, pentru a obține ce vrem de la ei, pentru *a-i pregăti pentru viață*, îi stimulăm din exterior cu ce credem că le-ar face plăcere, doar doar să facă *ce trebuie*. „Dacă

promitem o recompensă cuiva care pare nemotivat sau demotivat, e ca și cum am oferi apă sărată cuiva însetat: nu e o soluție, ci o problemă.” (Kohn, 2014, p. 84)

Trist este că prezența recompenselor în viața noastră este o caracteristică învățată, rodul școlii behavioriste pusă în aplicare în mai toate școlile lumii de ani și ani. Este un rezultat al felului în care am fost tratați, al gradului în care am fost antrenați să credem că motivul pentru care muncim sau învățăm este pentru a primi o recompensă sau pentru a evita o pedeapsă. Profesorii care folosesc tehnici de control cum ar fi stimulentele extrinsece tind să producă elevi înclinați mai mult spre extrinsec, pe când cei care pun accent pe autonomia elevului obțin indivizi orientați mai mult spre intrinsec.

Alfie Kohn înțelege evident rolul și rostul recompenselor, știe că nu le putem evita, că ele pot avea și succes, nu le desființează, nu le interzice, ba le vede chiar utile în anumite circumstanțe. Însă atrage atenția asupra rolului lor manipulator, a repercusiunilor grave pe termen lung, a insuccesului lor în a transforma profund un elev sau gândirea lui. Recompensele pot fi oferite, dar nu ca urmare a unor comportamente, ci pur și simplu pentru că fiecare copil merită diferite daruri, încurajări, bucurii, fără legătură cu îndeplinirea unor sarcini.

Schimbarea comportamentelor, spune pedagogia behavioristă, se poate face și prin pedepse. A pedepsi copiii înseamnă, de obicei, a le face ceva neplăcut, sau a-i împiedica să aibă parte de ceva plăcut, cu scopul de a le schimba comportamentul viitor. Cu alte cuvinte, cel care pedepsește îi face pe copii să sufere, pentru a-i învăța o lecție. În atare situație, ne punem două întrebări: Ce beneficii reale poate avea, pe termen lung, o abordare care îi face în mod deliberat nefericiți pe copiii noștri? Dacă pedeapsa este atât de eficientă, de ce mai trebuie să o aplic iar și iar asupra copilului?

Rezultatele unui studiu de parenting din 1957 vorbesc despre efectele negative ale pedepselor asupra copiilor. Cercetătorii au ajuns la concluzia că pedeapsa era ineficientă pe termen lung dacă era aplicată drept tehnică pentru eliminarea unui comportament, sau că părinții care pedepseau comportamentele de încălcare a regulilor acasă, determinau niveluri superioare de încălcare a regulilor de către aceiași copii în afara casei. (Kohn, 2013, p. 60)

Pedeapsa îi face pe copii mai agresivi și le sporește frustrarea. Fie că vorbim de agresiune fizică, de privare de afecțiune sau atenție, de umilire, izolare, de tehnica time-out, refuzul de a-l ajuta pe copil, toate acestea nu fac nimic altceva decât să creeze un cerc vicios din care lipsește dragostea adevărată, comunicarea, rezultatul fiind peste ani un adolescent sfidător, furios, agresiv la rândul lui.

De ce nu dau roade pedepsele?

- ❖ Cauzează furie;
- ❖ Își pierd în timp eficiența;
- ❖ Oferă un model de utilizare a puterii;
- ❖ Erodează relația cu copiii;
- ❖ Distrage copiii de la lucrurile cu adevărat importante;
- ❖ Îi fac pe copii să fie mai egocentrici;



În cartea „Parenting necondiționat – de la recompense și pedepse, la iubire și înțelegere”, autorul Alfie Kohn a cărui pedagogie este mult mai umană și apropiată de concepția și înțelesul spiritual și religios al educației, tratează două fațete ale parentingului: parentingul condiționat și parentingul necondiționat, evident în strânsă legătură cu recompensele și pedepsele. Este un adevărat dar făcut părinților actualei generații de copii, o colecție de cercetări științifice cu privire la consecințele diferitelor moduri de parenting sau educație și un prețios ghid de sfaturi posibile pentru a avea copii profunzi în gândire, afectuoși și responsabili.

Parentingul condiționat se referă la iubirea pe care o primesc copiii comportându-se așa cum credem noi adulții de cuviință sau ridicându-se la înălțimea standardelor noastre, adică dacă fac ceea ce le cerem noi. A primi iubirea condiționat, în funcție de fapte, de rezultate școlare, poate cauza traume emoționale, poate duce la anxietate și la supunere. Copiii au nevoie să fie iubiți așa cum sunt, pentru ceea ce sunt. Iubirea părintească este pur și simplu un dar și toți copiii au dreptul la ea. Copilul trebuie privit ca un întreg, nu doar prin prisma comportamentului său. Cei care primesc o astfel de iubire condiționată ajung să renege acele părți din ei care nu sunt apreciate; se vor simți demni de iubire doar atunci când se comportă (gândesc sau simt) în anumite moduri, sau se vor accepta pe sine doar în anumite condiții. Și mai important decât ceea ce simțim noi față de copiii noștri este modul în care ei percep astfel de sentimente și modul în care îi tratăm.

Modalitățile prin care copiii învață să fie ascultători și să facă ce li se cere sunt fie pedepsirea nesupunerii, fie recompensarea supunerii. Studiile arată că recompensele sunt cât se poate de ineficiente în îmbunătățirea calității muncii sau a procesului de învățare. Atât copiii cât și adulții sunt mai puțin eficienți în îndeplinirea mai multor sarcini când li se oferă o recompensă pentru acest lucru sau pentru calitatea prestării. Trebuie să recunoaștem că recompensele, ca și pedepsele, pot cumpăra supunere temporară, însă pe termen lung nu au efect.

La polul opus stă conceptul de parenting necondiționat care are la bază ideea de a-l iubi pe copil necondiționat, adică nu în funcție de faptele lui. Ce facem când copilul nu ascultă, trânește, vorbește urât, țipă, se împotrivește? Orice părinte, atunci când decide cum să reacționeze în astfel de situații ar trebui să mediteze întâi la „Cum să reacționez așa încât din atitudinea mea, copilul să nu

înțelegă că nu-l iubesc”? Apoi, am deveni mult mai responsabili dacă am folosi empatia, dacă ne-am pune în locul copilului ... cum aş vrea să se comporte părintele cu mine, ce să-mi spună?

În parentingul necondiționat, nu se acceptă recompensele sau pedepsele, ci se caută soluții de negociere, înțelegere, comunicare, empatie. Relația cu copiii nu este văzută ca un conflict, scopul este evitarea „bătăliilor”, nu câștigarea lor. A ignora un copil când face ceva neplăcut, a nu-i mai vorbi înseamnă să-l abandonezi emoțional o perioadă de timp. Este ca și cum i-ai anula existența pe o perioadă cât îți displace comportamentul lui. Acest comportament nu ia deloc în considerare nevoile copiilor și nici efectele pe care le poate avea atitudinea noastră asupra relației dintre noi, el distrugând iubirea adevărată care trebuie să fie necondiționată și totală. (Kohn, 2013, p. 137)

În loc de bibliografie...

Motivarea cadrului didactic se transpune identic în motivarea elevilor. De fiecare profesor în parte depinde cât de mult dorește să-și păstreze amprenta în timp. Îmbinând naturalețea cu experiența, cunoașterea, perseverența, dragostea de meserie și pentru copii, cu bună dispoziția, profesorul poate fi un pilon important în construirea personalității unui copil.



Ca profesor de religie pledez pentru o educație în care recompensele ar trebui nu eliminate, ci folosite cât mai rar și doar dacă este neapărată nevoie, iar pedepsele să nu fie deloc folosite în școală, în actul educației. Dumnezeu Însuși ne-a creat ființe libere, așa că noi suntem datori să educăm fără constrângeri, să formăm caractere, să îi ghidăm pe copii spre moralitate și bun simț, să le oferim sprijin, iubire, modele, empatie, înțelegere, bucurie, echilibru, creându-le premisele unei motivații interne, nicidecum externe.

Prof. Breazu Daniela
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Ploiești

Cuprins

Fii ai satului românesc	1
Pr. Georgescu Ștefan	1
Stelian Tăbăraș	2
Învățătorul Gheorghe Stănescu	3
Pe meleagurile țării	5
Am fost acolo: Tunelul celor 365 de Sfinți de la Stațiunea Straja, Gorj.	5
Pe plaiuri natale - Comuna Valea Doftanei	6
Meleaguri natale - Comuna Secăria	8
A serba sau nu Halloween-ul?	10
Când Dumnezeu lucrează prin oameni	12
Părintele Nicolae Tănase	13
Nașterea Domnului vestim!	14
„Prietenie de Crăciun”	15
Nașterea Domnului vestim! – Școala Gimnazială Nr. 19	15
Copiii și ora de Religie în școli	16
Provocările și bucuriile unui profesor de religie	17
O cercetare asupra motivației elevilor în ce privește școala, educația și învățarea	20
Cuprins	26

ECHIPA DE REDACȚIE:

Prof. Florian Tocitu – coordonator revistă

Prof. Cristian Șerban – machetare

COLABORATORI:

Prof. Alina Cornea

Prof. Tocitu Florian

Prof. Dumitru Alexandra

Prof. înv. primar Cazan Alexandra

Prof. Breazu Daniela

ELEVI:

Nae Cristian, cls. a IV-a A

DIRECTOR:

Prof. Banciu Ion